

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Mf.31.118/2023/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **felperes** (felperes címe) **felperesnek** a alperesi jogi képviselő egyéni ügyvéd (jogi képviselő címe) által képviselt **alperes** (alperes címe) **alperes** ellen azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményei iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 20.M.70.314/2021/71. sorszámú ítélete ellen a felperes által 72. és 73. számon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget öt havi részletben fizessen meg az alperesnek. Az első részlet 2023. november 10. napján esedékes, ezt követően minden hónap 10. napjáig köteles a felperes részletfizetési kötelezettségét teljesíteni. A havi részlet összege 20.000 (húszezer) forint. Bármely részlet elmulasztása esetén a perköltség egyösszegben esedékessé válik.

A le nem rótt 296.312 (kettőszázkilencvenhatezer-háromszáztizenkettő) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Ítéleti tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás szerint a felperes 2017. szeptember 8. napjától állt az alperes alkalmazásában határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban pedagógiai asszisztens munkakörben heti 32 órában. A felperes munkaköri

leírása szerint munkakörének célja a pedagógus nevelő-oktató munkájának segítése. Feladatai közé tartozik - egyebek mellett -, hogy felügyeli a rábízott tanulókat, vigyáz a tanulók testi épségére; intézményen kívüli foglalkozások, programok helyszíneire, kirándulásokra, tanulmányi sétára, erdei iskolába kíséri a tanulókat.

[2] 2020. október 24. napján az iskola igazgatója e-mailben tájékoztatta a tantestületet, hogy az őszi szünetre otthoni munkavégzést rendel el. A technikai dolgozók azonban végig dolgoznak, az ő feladatuk az épület és a bútorzat fertőtlenítése, az udvar takarítása, és ebben felperes is segít. A felperes a fentieket sérelmezte, jelezte az intézményvezető felé, hogy az őszi szünet alatt munkába állni nem tud.

[3] 2020. november 3. napján a felperessel szemben ellenőrzést hajtottak végre az ebédlőben, illetve a folyosón, amelynek következményeként 2020. november 16. napján a felperes írásbeli figyelmeztetésben részesült; a felperes az írásbeli figyelmeztetéssel szemben bírósághoz fordult.

[4] 2020. november 16. napján a felperes munkaideje módosításra került, a korábbi 7 óra 30 perctől 15 óra 30 percig terjedő időtartam helyett 8-16 óráig került beosztásra.

[5] 2021. január 11. napján ped.asszisztens került pedagógiai asszisztensként kinevezésre teljes munkaidőben, a felperes panasszal élt ezzel kapcsolatban, mert az intézményvezető nem tett javaslatot a teljes állásban való foglalkoztatására. Az intézményvezető elmondta, hogy ennek indoka, hogy a felperes munkájával nincs megelégedve.

[6] 2021. február 2. napján került megtartásra a 2020/2021-es tanév félévi tanári értekezlete. Az értekezleten két pedagógus elégedetlenségét fejezte ki a felperessel és munkavégzésével összefüggésben.

[7] 2021. február 3. napján pedagógus2 arról tájékoztatta az intézményvezetőt, hogy nem kíván a jövőben felperessel együtt dolgozni. Levele megírására azért ezen időpontot választotta, hogy elkerülje a tanév második félévére a felperes hozzá történő beosztását. Indokolásul előadta, hogy 2019. január 28. napján a vízművek tanuszodájában történt balesetért a felperes a felelős. A 3. osztályt ketten kísérték, és míg ő a lányok haját szárította, a felperes elmulasztotta a fiúk felügyeletét, akik a befagyott kinti medence jegén ugrándoztak, ami az egyik tanuló alatt beszakadt, a tanuló pedig vízbe esett. 2020. februárjában a Tanuszodában a felperes feladata a felmentett tanulók vigyázása volt, azonban engedte, hogy az egyik tanuló „heccelje” a többieket a medence pereménél, akik vízbe rántották őt. 2020. márciusában pedig tanuló tanulóra olyan dühös lett a felperes a Tanuszodában a sorakozóban, hogy odalépett hozzá, és belökte a medencébe az úszni nem tudó gyereket. 2020. októberében az elsőseivel készült írásorára, ahova a felperest beküldték, hogy segítse az írni tanuló

kicsiket, amikor azonban felperes megállt az ajtóban, a gyerekek előtt a következőket kiabálta neki: „Na mit kell segítenem, amit nem tudsz megoldani egyedül pedagógus létedre?”

[8] Az intézményvezető a levelet követően utasította az igazgató-helyettest az ügy kivizsgálására. Az intézményvezető-helyettes megkereste a márciusi esettel érintett tanuló édesanyját, aki 2021. február 4. napján e-mailben, majd írásban is beszámolt a történetéről, vagyis, hogy „2020. március 10-én, amikor a gyerekek úszni jártak történt az eset. tanuló. gyermekemet osztálytársai felpiszkálták, mire ő kiborult, sírt. A kísérő tanár ezt követően belökte a medencébe, ezzel megalázza gyermekemet, és veszélyeztette testi épségét.”

[9] 2021. február 8. napján az iskola intézményvezetője elektronikus levélben tájékoztatta a munkáltató vezetőjét, a tankerületi igazgatót a 2021. február 2-án megtartott nevelőtestületi értekezleten történetéről, valamint csatolta annak jegyzőkönyvét, és pedagógus2 2021. február 3-i levelét.

[10] Az alperes 2021. február 11. napján rendkívüli felmentéssel megszüntette a felperes jogviszonyát. A felmentés indoka a három uszodai eset volt. A felmentés hangsúlyozta, hogy a jogszabályi előírások alapján a mindennapos testnevelés keretei között megvalósuló intézményen kívüli úszásoktatás során a rájuk bízott gyermekek tanulók felügyelete, biztonsága, egészségük megóvása a kísérő tanárokat és a kísérésben és felügyeletben munkaköri kötelezettségük alapján résztvevők pedagógiai asszisztenst is terhelik. Ebben a körben felelősségteljes magatartás tanúsítása az indokolt és elvárt minden alkalmazottól, hiszen az iskola objektív felelősséggel tartozik a rábízott gyermekek egészségéért, testi épségéért, biztonságáért. A felperes kísérőként a felsorolt esetekben jelentős mértékben megszegte a tanulók testi épségének és egészségének megóvása érdekében fennálló kötelezettségét, a tanulók felügyeletére vonatkozó előírásokat. A 2019. január 28-i esetben súlyos gondatlansággal járt el, amikor a felügyeletére bízott tanuló utcai ruhában a jeget áttörve a hideg vízbe esett. 2020. február 11-én súlyos gondatlansággal járt el, nem fordítva kellő figyelmet a felmentett tanuló biztonságára, aki az uszodai biztonsági előírásokat is megszegve utcai ruhában a medence peremén tartózkodott és akit a vízben lévő tanulók ruhástól berántottak a vízbe. 2020. március 10-én a tanulók felügyeletére vonatkozó lényeges kötelezettségét indulataitól vezéreltetve súlyos gondatlansággal szegte meg azzal, hogy az úszni nem tudó gyermeket belökte a vízbe, veszélyeztetve ezáltal annak egészségét és testi épségét, nem törődve azzal, hogy ezáltal a gyermeket közvetlen veszélynek teszi ki. A 2019. január 28. napján elkövetett kötelezettségszegés a jogszabály alapján felmondási okként nem vehető figyelembe, ugyanakkor az, hogy több esetben járt el a rábízott gyermekek felügyelete során súlyos gondatlansággal, azt jelzi, hogy nem tanúsítja a felelősségteljes munkaköréhez szükséges elvárható gondos magatartást. 2020. október 22-én a tanítóval szemben a gyermekek előtt tanúsított viselkedése sem volt megfelelő, de a rendkívüli felmentés alkalmazásának alapjául a felsorolt esetek szolgálnak.

Kereset és ellenkérelem

[11] A felperes módosított keresetében a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetése okán 12 havi távolléti díjának megfelelő elmaradt jövedelem címén járó kártérítés, 180.300.- forint végkielégítés és 360.000.- forint felmentési időre járó távolléti díj megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[12] Hivatkozásképpen előadta, hogy a rendkívüli felmentés indoka valótlan, az alperes elmulasztotta a rendkívüli felmentés meghozatalára irányadó szubjektív határidőt, továbbá megsértették a jóhiszemű és tisztességes eljárás követelményét a felperes meghallgatásának elmaradása és a vizsgálat lefolytatásának hiánya miatt. Hivatkozott az emberi méltóság, a becsület-, a jóhírnév-, és az egyenlő bánásmód megsértésére, valamint joggal való visszaélésre is. 200.000 és 800.000.- forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest az emberi méltóság megsértése, a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése, az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a becsület és jóhírnévhez való jog megsértése, valamint az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés megsértése végett.

[13] Hivatkozásképpen előadta, hogy nem felel meg a valóságnak, hogy a felmentett tanulók a felügyeletére lettek volna bízva. A közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) kormányrendelet 33/B. § (2) bekezdése 2020. szeptember 1. napjától hatályos. A jogszabály 2020. szeptember 1-jét megelőzően nem tette lehetővé, hogy a felperes önállóan felügyeljen, illetve tanulókat bízzanak rá, vagyis a felperes a tanulók felügyeletét nem láthatta el önállóan, csak pedagógus jelenlétében. Így a felperes nem szeghette meg a közalkalmazotti jogviszonyából eredő kötelezettségeit sem. Az uszodában már az uszoda alkalmazottai felügyelnek a gyerekekre.

[14] A felperes többször rászólt tanuló1 tanulóra, hogy ne menjen a medencéhez, a tanuló azonban nem fogadott szót és a medence széléhez ment, ott ráállt az úszást segítő szivacsmatracra, amelyet a vízben lévő társai megrántottak és így esett be a vízbe. A felperes az esetről beszámolt az édesanyjának is, aki panasszal nem élt és az esetről tájékoztatásra került a tanuló osztályfőnöke is, aki tájékoztathatta az intézményvezetőt is.

[15] A 2020. március 10-i esettel összefüggésben előadta, hogy tanulót a sorakozó közben osztálytársai szóban veigzálták, fizikailag bántalmazták, melynek következtében dulakodás alakult ki. A felperes és az illetékes pedagógus szétválasztották a tanulókat, majd tanuló a pedagógussal is üvölni kezdett, az irányába rúgott. Ekkor a felperes odalépett, próbálta nyugtatni a gyereket, ennek hatására azonban a gyermek felperessel szemben is tiszteletlenül viselkedett, az irányába rúgott, valamint tele torokból üvöltözött. A felperes a tanulót megbillentette, aki egyensúlyát veszítve a vízbe esett. A tanuló tudott úszni. Az esetről az intézményvezető és az akkori osztályfőnök is tudott, továbbá a felperes a gyermek édesanyját is tájékoztatta a történetekről, aki panasszal nem élt.

[16] Előadta, hogy az egyenlő bánásmód megsértésével került megszüntetésre a jogviszonya arra tekintettel, hogy más munkavállalók esetében, amikor egy tanuló megsérült, akkor az alperes nem alkalmazott szankciót, míg ő csak egy dühöngő, önkívületben lévő tanulót próbált azzal lecsillapítani, hogy kibillentette az egyensúlyából, melynek következményeként a medence vizébe esett. Emiatt azonban vele szemben a súlyosabb munkajogi következmény került alkalmazásra.

[17] Emellett az alperes a rendkívüli felmentést pedagógus2 olyan állításaira alapozta, amelyet nem vizsgált ki kellő alaposággal, ez pedig a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését eredményezi, a 6/1989. (III. 11.) AB határozat és az ILO 158. számú egyezményének 7. cikkeje alapján.

[18] Állította, hogy emberi méltóságot és jóhírnevet sértő intézményvezetői magatartás volt az, hogy több kolléga jelenlétében 2021. február 2-án, a félévi tantestületi értekezleten a felperes munkavégzésével, magatartásával, illetve személyével kapcsolatban fejtették ki a kollégák álláspontjukat, melynek nem lett volna helye.

[19] pedagógus2 2021. február 3-án küldött elektronikus levele a felperes jóhírnevét sérti.

[20] Azzal, hogy az intézményvezető a teljes státuszú pedagógiai asszisztens munkakört nem ajánlotta fel a felperes részére, megsértette az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség biztosításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § j) p) r) és t) pontjait. Ugyancsak az egyenlő bánásmódot sértette, hogy míg a vele egy csoportba tartozó nevelő-oktató munkát segítőknek az alperes az őszi szünetben otthoni munkavégzést rendelt el, a felperesnek az udvari takarításban kellett volna segédkeznie. Mindennek oka a felperes munkatárssal kapcsolatos véleménynyilvánítása volt, továbbá megvalósult a zaklatás tényállása is. A joggal való visszaélés körében előadta, hogy az őszi szünet alatt kialakult konfliktusból következő bosszúból, ártási szándékból kapott a felperes ellenőrzést. Az intézményvezető a felperest hátrányos megkülönböztetésben részesíthette véleménynyilvánítása miatt.

[21] Az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés megsértésével összefüggésben hivatkozott arra, hogy a Covid-19 második hulláma alatt az intézményvezető több kolléga megbetegedéséről nem tájékoztatta a tantestületi tagokat, tájékoztatás hiányában pedig fennállhatott annak a veszélye, hogy a felperes és a tantestület többi tagja is megfertőződhetett volna a vírussal.

[22] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hivatkozásképpen előadta, hogy a felmondás indoka valós, a felperes maga is beismerte, hogy a 4. osztályos tanulót kibillentette, aki egyensúlyát veszítve a vízbe esett. Mindezen eseményekről a munkáltatói jogkör gyakorlója 2021. február 8. napján szerzett tudomást. A felperes munkaköri leírása

alapján a jellegadó feladata a gyermekek felügyelete volt, ezen nem változtat az a körülmény, hogy azt önállóan vagy másokkal közösen végezte. A felperes magatartásának súlyát nem csökkenti az a körülmény, hogy a szülők vagy kollégák nem kezdeményeztek eljárást a felperessel szemben. A felperes munkavégzéséről más személyek által megfogalmazott vélemény miatt az alperes személyiségi jogot sértő magatartása nem állapítható meg. A munkáltatót egyebekben megilleti az a jog, hogy a munkavállaló munkavégzésével kapcsolatban véleményt formáljon. Egyéb személyiségi jogi sérelem sem történt.

Az elsőfokú bíróság döntése

[23] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és 770.000.- forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

[24] Rögzítette, hogy a felperes esetében a munkáltatói jogokat az alperesi tankerület vezetője, a tankerületi igazgató gyakorolta, ebből következően nem volt jelentősége annak, hogy az iskola igazgatója mely időpontban szerzett tudomást a felperes kötelezettségszegéseiről. A szubjektív határidő vizsgálata szempontjából a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomásszerzése számít. A tankerületi igazgató 2021. február 8. napján szerzett tudomást a rendkívüli felmentés alapjául szolgáló felperesi kötelezettségszegő magatartásokról.

[25] A felperes ugyan utalt arra, hogy a jogviszonya megszüntetése alapjául szolgáló esetek nem az alperes által megjelölt időpontokban történtek, azonban bírói felhívás ellenére sem jelölt meg azoktól eltérő időpontot és ilyen a bizonyítási eljárás során sem merült fel. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a szubjektív határidőn belül élt az azonnali hatályú felmondás jogával.

[26] Az elsőfokú bíróság a felperes munkaköri leírása és a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes munkaköri feladatát képezte, hogy felügyeli a rábízott tanulókat, vigyáz a tanulók testi épségére, így a peresített esetekben a munkaköri feladata volt a tanulók felügyelete az uszodában. A felperesnek ugyanakkor a felügyeletet nem önállóan, hanem a pedagógusok munkáját segítve kellett ellátnia. A felperes a perben maga sem vitatta, hogy az ő magatartása folytán esett tanuló tanuló az uszoda vizébe. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes úgy nyilatkozott, hogy „a tanulót megbillentette, aki egyensúlyát veszítve a vízbe esett”. (1. számú irat 7. oldal 3. bekezdés) A felperes ezen nyilatkozatára és pedagógus2 levelére, valamint tanuló édesanyjától származó nyilatkozatra figyelemmel megállapította, hogy a rendkívüli felmentés ezen indoka valós. Nem tulajdonított ugyanakkor jelentőséget az elsőfokú bíróság annak, hogy az eljárás során nem volt minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy tanuló tudott-e úszni. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes által tanúsított magatartás, az, hogy az ő mozdulata következményeképpen esett a tanuló a vízbe, önmagában megalapozza a közalkalmazotti jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését, függetlenül a tanuló úszástudásától. Bár ítéleti bizonyossággal nem volt

megállapítható, hogy a tanuló nem tudott úszni, ugyanakkor a hosszabb ideje következetesen érvényesülő ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben a jogviszonyt megszüntető intézkedésben a munkáltató több okot is megjelöl és ezen okok közül valamely tekintetében nem állapítható meg annak valósága és/vagy okszerűsége, azonban a további indokok valósak és okszerűek, a bíróság a munkáltatói intézkedés jogszerűségét állapította meg. A felperes terhére rótt kötelezettségszegő magatartás minden kétséget kizáróan bizonyításra került. Ez önmagában megalapozottá teszi a közalkalmazotti jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetését.

[27] A 2020. február 11-i esettel kapcsolatban megállapította, hogy a felperes maga is ellentmondásosan nyilatkozott: az állította, hogy a felmentett tanulók, így tanuló felügyelete nem volt rábízva, azonban keresetlevelében úgy nyilatkozott, hogy ő maga szólt többször tanulóknak, hogy ne menjen a medence széléhez, valamint az esetről is így tájékoztatta a tanuló édesanyját. Továbbá elmondta azt is, hogy több gyerekre figyelt. Bírői kérdésre pedig úgy nyilatkozott, hogy az ő kötelezettsége is volt, hogy figyeljen tanulóira. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes maga is tisztában volt munkaköri feladataival, azaz azzal, hogy felügyelnie kell a tanulóknak, így a felmentés ezen indoka is valós. Kiemelte, hogy pedagógus tanú elmondta, hogy a felperes azt mondta az esetet követően, hogy „látta, hogy be fogják rántani és olyan jó volt nézni ...”

[28] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a felperes feladatát képezte a gyermekek felügyelete és a felperes által betöltött munkakör fokozott felelősséggel és körültekintő magatartással jár, figyelemmel arra, hogy a felperes alsós, kisiskolás gyermekek felügyeletét látta el. A szülők átadják a felügyeleti jogukat az iskolában foglalkoztatott alkalmazottnak, akiktől teljes joggal várják el, hogy a gyermekeikre a legjobb tudásuk szerint vigyázzanak. Az elsőfokú bíróság szerint a felperesnek fokozottan körültekintően kellett volna eljárnia az uszodában.

[29] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy figyelmen kívül hagyta a felperes azon nyilatkozatát, mely szerint a rendkívüli felmentés semmis, tekintettel arra, hogy a felperes kinevezését és rendkívüli felmentését nem ugyanaz a személy látta el kézzelírtával. Ezen új tényállítást ugyanis a felperes a perfelvételi szakasz lezárása után tette meg.

[30] Az egyenlő bánásmódra történő hivatkozás kapcsán rögzítette, hogy a felperes által hivatkozott közalkalmazottak egyike sem tanúsított még a felperes tényelődása szerint sem olyan tevőleges magatartást, mint a felperes, azaz nem állapítható meg, hogy az ő kifejezett, szándékos magatartásuk folytán érte volna sérelem bármely tanulót. Az emberi méltóság megsértése körében rögzítette, hogy a személyiségi jogsértésnek objektíve kell megállapíthatónak lenni, nem pedig az érintett személy szubjektív érzéseit kell vizsgálni. Erre tekintettel is utasította el a bíróság a felperes jogosulatlanul beszerzett bizonyítékát az értekezletről, melyet titokban, az azon résztvevők engedélye és hozzájárulása nélkül készített, valamint az arról készült hangfelvétel leiratának bizonyítékként történő felhasználását. Önmagában az a mondat, amennyiben kolléganőtől még el is hangzott, hogy „Ez mennyire megalázó” a felperes emberi méltóságának megsértése objektív megállapításához nem

elegendő. Az a tény, hogy a felperes munkavégzésével egyes kollégák esetlegesen kritikát fogalmaztak meg, ugyancsak nem meríti ki az emberi méltóság megsértésének fogalmát.

[31] Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az egyenlő bánásmód megsértésére vonatkozó felperesi kérelmeket sem: a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján nem lehetett megállapítani, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának tudomására jutott volna a felperes véleménynyilvánítása, de még az sem, hogy ezt az iskola vezetője tudta volna. Az egyenlő bánásmód megsértése megállapításához szükséges, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója tudomással bírjon a felperes véleménynyilvánításáról. Nem került sor az eljárás során annak bizonyítására, hogy tankerületi igazgató tankerületi igazgató a felperes erőteljes igazságérzete, illetve részmunkaidős jogviszonya miatt szüntette volna meg a felperes jogviszonyát.

[32] A joggal való visszaélés körében a felperes nem tudta bizonyítani a tényállításait. A felperes azt sem tudta bizonyítani, hogy egyáltalán kiállt munkatárs mellett és erről a munkáltatói jogkör gyakorlója a felmentés közlésekor tudomással bírt. Maga az érintett munkatárs is úgy nyilatkozott tanúvallomásában, hogy közvetlen tudomása a felperes véleménynyilvánításról, illetve a mellette való kiállásról nincs, ugyanígy nyilatkozott az iskola igazgatója. Így nem igazolt, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója, a tankerületi igazgató tudott volna a felperes véleményéről. Ennélfogva logikailag kizárt, hogy az a felperes jogviszonya megszüntetésének mögöttes, valódi indokául szolgálhatott volna.

[33] Az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényeit is megalapozatlannak találta. Az emberi méltóság megsértése kapcsán az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy nem minősül megalázásnak, a felperes jóhírnevének csorbitásának az, hogy a felperes munkavégzésével kapcsolatosan kifogás merült fel a tankerületi értekezleten. A munkaviszony aláfölérendeltségi viszony, amelybe beletartozik, hogy mind a munkáltatói jogkör gyakorló, mind pedig az operatív napi irányítást végző közvetlen felettes esetlegesen kritikát fogalmaz meg a munkavállaló munkavégzésével szemben. Önmagában ez a figyelemfelhívás, akár szóbeli vagy írásbeli figyelmeztetés, többlet tényállási elem nélkül nem minősül a jóhírnév megsértésének, az emberi méltóságot sértő munkáltatói megnyilvánulásnak. A felperes semmilyen többlet tényállási elemet nem tudott igazolni.

[34] Ugyancsak megalapozatlan a felperes jóhírneve megsértése miatt előterjesztett sérelemdíj iránti igény. E körben az elsőfokú bíróság utalt a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:45. § (2) bekezdésében foglaltakra, a PK12. számú állásfoglalásra, és megállapította, hogy pedagógus² levelét az intézmény vezetőnek küldte meg, aki ezt továbbította a tankerületi igazgató felé. A rendkívüli felmentés pontos indokairól így a felperesen kívül más nem szerzett tudomást, és a bírósági eljárás során nem volt megállapítható, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolta volna a levél és a rendkívüli felmentés, továbbá a bíróság megítélése szerint az objektíven sem minősült hírnévrontó közlésnek. Megállapította, hogy ha abban volt is sértő kijelentés, az bagatell volt.

[35] Az egyenlő bánásmód megsértése körében rögzítette, hogy a felperes bírói felhívás ellenére nem tudta megjelölni az általa az eljárás során hivatkozott személyek kapcsán, hogy melyek a hátrányos megkülönböztetés tényállási elemei.

[36] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a Covid-19 betegállományról történő tájékoztatás elmulasztása kapcsán a felperes nem tényeket állított, csupán feltételezéseket közölt és ismételt bírói felhívásra sem állított tényeket, ezért a bíróság e körben a bizonyítási eljárást mellőzte.

[37] Az elsőfokú bíróság a 2020-as őszi szünet alatti munkavégzéssel kapcsolatban megállapította, hogy a munkavállaló kötelezettsége a munkavégzés helyén való megjelenés akkor is, hogy ha az utasítást megtagadja. A felperes azonban a munkavégzési helyén nem jelent meg, így igazolatlan távollét került erre az időszakra lejelentésre. A felperes e körben védendő tulajdonságot nem határozott meg, így a hátrányos megkülönböztetés megállapítására sem volt mód.

[38] Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy elutasította a felperes tanértekezlet hangfelvétele leiratának bizonyítékként értékelését, figyelemmel arra, hogy a felperes azt jogellenesen, a jelenlévők tudta és engedélye nélkül készítette és az ott elhangzottak az eljárás során egyéb, törvényes bizonyítási eszközzel is igazolhatók voltak. A jogellenesen beszerzett hangfelvétel leirata is jogellenesnek minősül, ugyanígy jogellenesen beszerzett bizonyítéknak minősülnek a felperes által becsatolt messenger üzenetek, figyelemmel arra, hogy azok becsatolásához a felperes nem rendelkezett az érintettektől való hozzájárulással. Megjegyezte a bíróság, hogy – egy részben – személyiségi jogsértés miatt indított eljárás során jogellenesen beszerzett bizonyítékokat csatolni felettébb visszas helyzetet teremt. Utalt továbbá arra is, hogy a levéltitokhoz fűződő személyiségi jog védelmével szemben nincsen olyan közérdek sem, amely indokolná valamely személy személyiségi jogának korlátozását. A felperes utólagos bizonyítékainak pedig azért nem tulajdonított jelentőséget, mert azok nem bírtak relevanciával. Elutasította továbbá a felperes további bizonyítási indítványait, figyelemmel arra, hogy azoktól sem a tényállás tisztázása, sem pedig a felperesi nyilatkozatok igazolása nem volt várható.

Fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[39] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérve elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat meghozatalára, másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresetnek való helytadást, harmadlagosan kérte a perköltség összegének mérséklését.

[40] Hivatkozásképpen előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárási és anyagi jogi szabálysértéseket tartalmaz, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, továbbá az ítéletet a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésével hozták.

[41] Hivatkozott arra, hogy az ítélet alaptörvényellenes, mert az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:43. §-át nem hívta fel, az Alaptörvény II. VI. és IX. cikke alapján az alapjogi összevetést nem végezte el. Az elsőfokú bíróság a jogszabályokat contra legem értelmezte, ezáltal a bírósági jogértelmezés a rá vonatkozó, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat figyelmen kívül hagyta, mely az érintett felek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta.

[42] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a közalkalmazotti jogviszony megszüntetése körében az alperes semmilyen belső vizsgálatot nem folytatott le, és a felperest védekezéshez való jogától is megfosztotta. Ez pedig a tisztességes eljáráshoz való jog megsértését eredményezi a 6/1989. (III. 11.) AB határozat és az ILO 158. számú egyezményének 7. cikke alapján. Előadta, hogy az ILO által kibocsátott egyezményekhez és ajánlásokhoz a magyar bírósági rendszer kötve van.

[43] Az ítélet [48] bekezdésében az elsőfokú bíróság jogellenes bizonyítékot értékelt és fogadott el a felperes hátrányára: édesanya. levele vonatkozásában az alperes semmilyen nyilatkozatot, engedélyt nem csatolt a szülőtől arra, hogy a levelet a peres eljárás során becsatolja. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az ítélet [64] bekezdésében rögzítette, hogy jogellenes a felperes által becsatolt valamennyi messenger üzenet, mert a felperes nem rendelkezett az érintettektől való hozzájárulással. A két bekezdés egymásnak ellentmond. Az ítélet [64] bekezdésében rögzítette csak részben felelni meg a valóságnak, tekintettel arra, hogy pedagógus³. engedélyezte a felperes részére a messenger üzenet becsatolását és felhasználását az eljárás során, melyről az elsőfokú bíróság is tudomással bírt. Az elsőfokú bíróság a jogellenes bizonyíték értékelésével és elfogadásával súlyos, az ügy érdemi eldöntésére kiható lényeges eljárásjogi szabálysértést valósított meg. A jogellenes, engedély nélkül csatolt levél tartalmazza a nem bizonyított és kétséges időpontot, míg a felperes engedéllyel történő messenger üzenete tartalmazza, hogy nem a levélben megjelölt időpontban történt az eset. E körben lényeges, hogy az elsőfokú bíróság az alperest hívta fel az időpontok bizonyítására.

[44] Az elsőfokú bíróság az ítélet [51] bekezdésében rögzítettek alapján figyelmen kívül hagyta a felperes azon nyilatkozatát, amely arra irányult, hogy rendkívüli felmentése a jogellenesség mellett semmis is, arra tekintettel, hogy a felperes kinevezését és rendkívüli felmentését nem ugyanaz a személy látta el kézjeggyével. A semmisséget azonban a bíróság hivatalból köteles megállapítani, melyet elmulasztott. Egyébiránt a felperes már a keresetében előadta ezen tényállítását a keresetlevél 12. oldal 3. bekezdésében.

[45] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes a rendkívüli felmentést kizárólag a Kjt. 33/A. § (1) bekezdés a) pontjára alapította, melytől az elsőfokú bíróság irat- és jogellenesen eltért.

[46] A bíróság összefoglaló nyilatkozat előterjesztésére hívta fel a feleket, nem pedig előkészítő irat benyújtására. Az alperesi jogi képviselő összefoglaló előkészítő iratot, azaz előkészítő iratot nyújtott be bírósági felhívás hiányában, mely sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 202. § (1) bekezdésében foglaltakat.

[47] A fegyveregyenlőség elve sérült, mert az eljárás során a bíróság rendszeresen a tárgyaláson adta át az alperes részére a felperes beadványait, amelyek így hatálytalannak minősültek, ugyanakkor az alperesnek ezáltal többletidőt biztosított arra, hogy reagáljon.

[48] A Pp. 294. § (6) bekezdését sérti az, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelte el pedagógus2 és igazgató tanúk szembesítését, holott tanúvallomásuk egymásnak ellentmondó volt, az ellentmondás azonban nem került feloldásra. Az egyik ilyen ellentét az volt, hogy pedagógus2. úgy nyilatkozott, hogy nem látta a történeteket, ezzel szemben az intézményvezető a felperes kérdésére elmondta, hogy megkérdezte pedagógus2.t az esetről és azt válaszolta, hogy igen, így történt. pedagógus2. azon levelében, amely a felperes rendkívüli felmentésének alapját képezte, azt állította, hogy a felperes indulattól vezérelve egy úszni nem tudó tanulót lökött a vízbe, ezzel szemben a tárgyaláson már úgy nyilatkozott, hogy konkrétan nem látta az esetet.

[49] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget a tekintetben, hogy nem rögzítette az ítéletben az elektronikusan megküldött szülői levél tartalma beszerzésének mellőzését, amely objektíven bizonyította volna azt, hogy a szülő napra és percre pontosan mikor küldte meg a levelet az intézményvezető helyettesnek vagy az intézményvezetőnek, tanú tanúmeghallgatásának mellőzését, valamint tanú2 által tett nyilatkozat tartalmának mellőzését, illetve a jegyzőkönyv kijavítás kiegészítésének elutasítása vonatkozásában sem.

[50] Sérült a felperes bírósághoz fordulás joga is azért is, mert az elsőfokú bíróság a felperes keresetében kért szabadságok vonatkozásában, valamint az őszi szünet előtti és alatti konfliktus és véleménynyilvánítás körében nem hozott határozatot, azokat nem bírálta el. A felperes az őszi szünet ideje alatti konfliktust a véleménynyilvánítás megsértése, de a joggal való visszaélés körében is előadta. A felperes véleménynyilvánításának következménye volt az őszi szünet utáni második munkanapon történő ellenőrzése is, majd az alapján a felperes írásbeli figyelmeztetésben részesítése. Nem tisztázta azt a körülményt az elsőfokú bíróság, hogy maradt-e a felperesnek szabadsága az őszi szünet ideje alatt, ha igen, akkor nem kellett volna bemennie dolgozni és nincs az egész konfliktus sem, ami az ellenőrzést és az írásbeli figyelmeztetést eredményezte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a felperes által készített hanganyagok és azok leiratát jogellenes bizonyítéknak minősítette, ugyanakkor azokat idő előtt megküldte az alperes részére. Ezáltal az alperesi jogi képviselő akár jelezhetette is az általuk meghallgatni kívánt tanúk irányában, hogy hangfelvétel van a nevelőtestületi ülésen elhangzottakról.

[51] Anyagi jogi jogszabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében számos kúriai határozattól és az MK95. számú állásfoglalástól eltért.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes munkaköre volt a tanulók felügyelete. A felperes munkaköri leírása arról rendelkezik, hogy a felperes az intézményen kívüli foglalkozásokra kíséri a tanulókat, nem pedig felügyeli. Ismételten hivatkozott a Kjt. végrehajtásáról szóló 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 33/B. § (2) bekezdésére és arra, hogy az alapján a felperes, mint pedagógiai asszisztens (nevelő-oktató munkát közvetlenül segítő) munkakörben foglalkoztatott személy a tanulók felügyeletét semmilyen formában nem láthatta el. A rendelkezést, mely szerint „az általános iskolában a 16 óráig tartó délutáni foglalkozások közötti szünetek, valamint az étkezések időtartama alatt a tanulók felügyeletét nevelő-oktató munkát közvetlenül segítő munkakörben foglalkoztatott személy is elláthatja” a 417/2020. (VIII. 30.) Korm. rendelet 18. §-a iktatta be és csak 2020. szeptember 1. napjától hatályos. Mindezek alapján a felperes az úszásoktatás során sem láthatta el és jogszerűen nem is bízhatták rá a tanulók felügyeletét 2020. szeptember 1. napját megelőzően. Így a felperes munkaköri leírásában az erre irányuló munkavégzés rögzítése semmis, másrészt pedig az indok valótlan és jogellenes. Hiszen a rendkívüli felmondás indoka is rögzíti, hogy a felperes munkaköri feladata volt a gyermekek, tanulók felügyelete, ugyanakkor ezt a jogszabályok kizárták. Így jogellenes bízták a felperesre a tanulók felügyeletét, a felperes kizárólag a kísérés miatt volt jelen az uszodában.

[52] Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg, hogy miből vezette le azt a megállapítást, hogy a tanuló a felperes ráhatására került a vízbe, ugyanis ezt kétséget nem bizonyította az alperes.

[53] A munkáltatónak a kötelezettségszegés gyanúja felmerülését követően haladéktalanul intézkednie kell az alapos és megnyugtató ismeret megszerzéséhez szükséges vizsgálatról, ezzel nem késlekedhet. Az alperes ezt elmulasztotta, a kivizsgálást nem saját maga folytatta le, hanem olyan személyre bízta, aki a felperes eltávolításában mesterkedett. Az alperes a felmentésben hivatkozott arra, hogy az intézményvezető megkereste az uszodát az esettel kapcsolatosan, ahonnan arról tájékoztatták, hogy valóban történt olyan eset, hogy egy tanuló a vízbe került. Ezzel szemben az alperesi jogi képviselő az eljárás során semmilyen okirati bizonyítékot nem csatolt arra vonatkozóan, hogy az uszoda valóban tájékoztatta az intézményvezetőt az esettel kapcsolatban. Az alperesnek semmilyen nehézséget nem okozott volna személyesen utána járni a történeteknek, így viszont az intézményvezetőre bízni a kivizsgálást okszerűtlen és irreleváns.

[54] Valótlan és abszurd az indokolás azon része, mely szerint a felperes egy a felügyeletére bízott úszni nem tudó tanulót indulattól vezérelve dühösen a vízbe lökte. Az alperes ezt pedagógus2 intézményvezetőhöz írt 2021. február 3-i levelére alapította, ugyanakkor bizonyítást nyert, hogy pedagógus2. 2022. április 11. napján tartott tárgyaláson tanúként úgy nyilatkozott, hogy „én nem láttam konkrétan az esetet”. „Ezt támasztotta alá tanú2 törvényes képviselője jelenlétében tett teljes bizonyító erejű nyilatkozata is, hogy a felperes nem lökte be a tanulót a vízbe”. Az alperes az eljárás során nem tudta bizonyítani azt sem, hogy a felperes indulattól vezérelve dühösen egy úszni nem tudó tanulót lökött volna a vízbe, tekintettel arra, hogy az már az eljárás legelején igazoltást nyert, hogy a tanuló rendelkezett az úszástudás képességével. Erre a megállapításra jutott az elsőfokú bíróság is az ítélet [48] bekezdésében. Így az indok nem valós. pedagógus2. tanúként úgy nyilatkozott, hogy nem látta az esetet, ezzel szemben az intézményvezető a felperes kérdésére úgy nyilatkozott, hogy „persze hogy megkérdeztem és azt válaszolta hogy így történt”. Így sem az alperes, sem az intézményvezető nem győződött meg kellő alapossággal a történetekkel kapcsolatban. Az alperesi jogi képviselő nyilatkozata is alátámasztja a felperes azon állítását, hogy az intézményvezető a nevelőtestületi ülést megelőző időszakban már tudott a szerencsétlen esetről, „azért nem került kivizsgálásra az eset, mert a Covid járvány és az oktatás online formában történő átállás miatt ez elfelejtődött”. Ezt erősítette meg ig.helyettes szeptember 12-i tárgyaláson tett tanúvallomása. Így az intézményvezető és a vezetőség nagyon is tudatában voltak a történetekkel, de úgy ítélték meg, hogy ennek nincs semmi jelentősége.

[55] Az alperes mindezekon felül nem bizonyította az események konkrét időpontját, így a szubjektív határidőt elmulasztotta. Az elmondottakra tekintettel megállapítható, hogy a tanuló tudott úszni, és hogy a felperes nem lökött be indulattól vezérelve tanulót a vízbe.

[56] Előadta, hogy összefüggés állapítható meg a között, hogy a felperes véleményt nyilvánított munkatárs elbocsátásának aggályos körülményei kapcsán és a között, hogy az intézményvezető a felperest az őszi szünet ideje alatt olyan munkavégzésre kötelezte, amely már egy másik munkakörhöz tartozó feladatnak minősült. Az elrendelni kívánt munkavégzéssel kapcsolatban a felperes konfliktusba keveredett az intézményvezetővel, majd az őszi szünetet követő második munkanapon a felperest ellenőrzésben részesítették, amelynek eredménye lett az írásbeli figyelmeztetés. Ezzel a felperest olyan hátrány érte, amely végigkísérte a munkavégzése során. Így megállapítható az Ebktv. 8. § j) pontjának sérelme. Ugyancsak az r) pont sérelme, amely a részmunkaidős jelleget tartalmazza. Emiatt került megszüntetésre a felperes munkaviszonya. Az intézményvezető pedagógus2. levelét mérlegelés nélkül továbbította az alperes felé a felmentési javaslatával egyidejűleg egy olyan cselekmény miatt, ami több mint egy év elteltével történt és a benne foglaltak felderítésére semmilyen vizsgálat nem folyt. Az intézményvezető tisztában volt más személyek kötelezettségzegéseivel, ám az ő munkaviszony megszüntetés iránti kezdeményezésük elmaradt. A 2021. február 2. napján tartott nevelőtestületi értekezletről készült hangfelvétel objektíve bizonyítja, hogy pedagógus2. az esetet jelezte az intézményvezető felé, de az intézményvezető akkor nem tett ennek érdekében semmit. Kiváltképpen érdekes, hogy a nevelőtestületi ülés után hirtelen fontossá vált az esemény rekonstruálása. Az intézményvezető tehát a rendkívüli felmentés kezdeményezésekor különbséget tett a

közalkalmazottak között, több súlyos cselekmény vonatkozásában nem kezdeményezett rendkívüli felmentést, míg egy véletlen cselekmény vonatkozásában több mint egy év elteltével igen.

[57] Hivatkozott a 4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 1. pontjára, és arra, hogy a felperesnek csak azt kellett valószínűsítene, hogy hátrány érte és rendelkezett valamely védett tulajdonsággal. A törvény nem írja elő a hátrány és a védett tulajdonság közötti okozati összefüggés bizonyítását, illetőleg valószínűsítését. A kimentéses bizonyítás alapján a munkáltató kötelezettsége a további bizonyítást. Az alperes azonban ezen bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A felperes álláspontja az, hogy az Ebktv. 8. § j) pont szerinti véleménynyilvánítás miatti hátrányos megkülönböztetés vonatkozásában közömbös és lényegtelen az, hogy a sérelmet szenvedett fél miben és mely körben tett véleménynyilvánítást.

[58] A sérelemdíj vonatkozásában előadta, hogy a Covid második hulláma alatt több tantestületi tag pozitív Covid-19 tesztet produkált, az intézményvezető azonban a megbetegedésről, illetőleg annak gyanújáról a tantestületi tagokat nem tájékoztatta. Csak akkor lett a tantestület tájékoztatva, miután ez kiderült az érintettek jóvoltából. A tájékoztatás hiányában fennállhatott annak a veszélye és lehetősége, hogy a felperes és a tantestület többi tagja is megfertőződhet a vírussal. Az intézményvezető 2021. január első hetében szintén koronavírus megfertőzéssel lehetett távol az intézményből, de erről kollégáit nem tájékoztatta. Az intézményvezető betegségét a felperes két kolléga közötti beszélgetésből tudta meg. Azzal, hogy az intézményvezető tájékoztatási kötelezettségét részben elmulasztotta, késve tette meg, a felperes „egészségét nem veszélyeztető munkához való jogában” megsérthette az Alaptörvény XVII. cikk 3. bekezdésére figyelemmel.

[59] A becsület és a jóhírnév megsértése vonatkozásában előadta, hogy azzal, hogy pedagógus2. a levelében valótlanul állította, hogy a felperes indulattól vezérelve egy úszni nem tudó tanulót lökött a vízbe, amelyet továbbított az intézményvezetőnek, aki ezt továbbította a tankerületi igazgatónak, már két másik személy tudomására hozta a valótlan tényállítást és erről az elsőfokú bíróság is tudomást szerzett. Az elsőfokú bíróság meg is állapította, hogy a tanuló nem tudott úszni. Az elsőfokú bíróságban azzal, hogy olvasta a felperes rendkívüli felmentésének indokát, kialakult egy szubjektív hátrányos vélemény a felperessel szemben, vagyis az alkalmas volt arra, hogy más személy társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. A jóhírnév megsértése megvalósulhat híreszteléssel is. Miután az alperes nem győződött meg a történetek valóságáról, a felperes becsületét és jóhírnevét megsértette azáltal, hogy egyrészt tényként közölte és átvette pedagógus2. levelében foglaltakat, másrészt úgy közölte tényként, hogy arról az alperes meg sem győződött. Egy „úszni nem tudó tanuló” és „egy úszni megfelelően nem tudó tanuló” között lényeges jelentésbeli különbség van, márpedig az alperes ellenkérelmében már ez utóbbira hivatkozott.

[60] Azzal, hogy pedagógus2. és az alperes tényként valótlanul állította, hogy a felperes egy úszni nem tudó tanulót indulattól vezérelve dühösen a vízbe lökött, valamint pedagógus2. a 2021. február 2. napján tartott nevelőtestületi ülésen a felperest nagy nyilvánosság előtt

stresszfaktornak nevezte, megsértette a felperes becsületét és jóhírnevét. Mindezekon túlmenően az intézményvezető a nevelőtestületi ülésen a tantestület előtt - nagy nyilvánosság előtt – megalázta, tekintélyét, jóhírnevét csorbította a felperesnek azáltal, hogy a munkavégzését kifogásolta, értékelte. kolléganő, pedagógus, tanú3, tanú4, valamint munkatárs egybehangzóan igazolták tanúvallomásukkal, hogy a felperes a munkájuk során kérésüknek mindig eleget tett és minden segítségükre volt. Így az intézményvezető a nevelőtestületi ülésen valótlannul állította, hogy a felperes nem végzi jól a munkáját figyelemmel arra, hogy az intézményvezetőnek nem volt rálátása a felperes munkavégzésére. Ezen túlmenően a nevelőtestületi ülésen pedagógus1 ugyancsak a felperes munkáját és személyét érintő bántó kifejezéseket tett. Így az alperes és az alperes alkalmazásában álló néhány közalkalmazott a felperes becsületét és jóhírnevét megsértették a tekintetben, hogy a nevelőtestületi ülésen a felperesre nézve bántó és sértő kifejezéseket tettek, valamint pedagógus2. valótlannul tartalmú tényállítást tett és híresztelt.

[61] A véleménynyilvánítás szabadságára önálló alapjogként és az egyenlő bánásmód megsértése vonatkozásában is hivatkozott, mint az Ebktv. 8. § j) pontja szerinti tulajdonságra. Előadta, hogy az intézményvezető a felperes véleménynyilvánítási szabadságát és ezzel együtt az egyenlő bánásmód követelményét megsértette azáltal, hogy a felperessel szemben az azonos nevelő és oktató munkát közvetlenül segítő munkakörben foglalkoztatott személyekkel szemben az őszi szünet idejére otthoni munkavégzését rendelt el, majd a felperessel szemben az ellenőrzést megtorlásként alkalmazta munkatárs elbocsátására vonatkozó véleménynyilvánítása miatt.

[62] Az emberi méltóság megsértése körében előadta, hogy pedagógus1 a nevelőtestületi ülésen a felperes munkavégzése vonatkozásában tényállítást tett, valamint „firtatta felperes ülő helyzetét”, hogy a felperes folyamatosan a tanáriban keresztbe tett lábakkal ül a kanapén. pedagógus2 erre nézve tanúvallomást is tett. Azáltal, hogy pedagógus2 a bíróság előtt tanúként kigúnyolta, kifigurázta a felperest, ülés módját megszegényítette.. Azzal, hogy az alperes alkalmazásában álló néhány személy a „felperes becsületét és jóhírnevét a véleménynyilvánítás szabadságával megsértette”, sérült a felperes emberi méltósághoz való joga is a Ptk. 2:42. § (2) bekezdése alapján.

[63] Ezen túlmenően hivatkozott a bizonyítékok téves értékelésére is. Az elsőfokú bíróság jogellenes bizonyítékként értékelte pedagógus3. azon messenger üzenetét, amelyben leírja, hogy az eset decemberben történhetett és nem vette figyelembe tanú2 nyilatkozatát sem a vonatkozásban, hogy a felperes nem lökte be a tanulót a vízbe. A bíróság ezzel szemben egy kételyekkel teli és abszolút mértékben jogellenes alperesi bizonyítékot értékelt és fogadott el. Az alperes felmentésében nem hivatkozott azon szülői levélre, amely hirtelen az eljárás során előkerült és csodával határos módon szerepel benne egy időpont. A felperes felmentése az uszodai tájékoztatáson alapszik, ami azonban nem került elő.

[64] Az intézményvezető tanúként elmondta, hogy a jogi képviselő tájékoztatta arról, hogy a felperes kétségbe vonta, hogy a levelet a szülő írta, ezért felhívta a szülőt, hogy újabb tanúkkal aláírt nyilatkozat kellene. Így nincs kizárva, hogy az intézményvezető megkérte a

szülőt arra, hogy az alperes által javasolt dátumot foglalja bele az első levelébe. A szülői levél keletkezése körében számos aggály jelentkezik, mert nem életszerű, hogy a történetek után több mint egy év elteltével a szülőnek eszébe jut levelet írni, ugyanakkor ig.helyettes tanúmeghallgatása során elmondta, hogy megkérték a szülőt, hogy írja le a történeteket. Az elsőfokú bíróság elmulasztott egy fontos perdöntő bizonyíték beszerzését, nevezetesen nem szerezte be azt az e-mailt, amelyben a szülő leírja az esetet vagy magát a levelet küldi meg, mert így percre pontosan ellenőrizhető lett volna ,hogy a szülői e-mail a benne lévő levéllel mikor került megküldésre. ig.helyettes úgy nyilatkozott, hogy a szülő e-mailen küldte meg a levelet, amelyet továbbított az intézményvezető felé, aki azt továbbította a tankerület részére. A felperes e tekintetben bizonyítási szükséghelyzetben volt, az e-mail-lel kizárólag az alperes rendelkezett.

[65] Megállapítható volt, hogy az intézményvezető tudott az incidensről, mégsem jelezte azt az alperes részére, amiből következően az időszerűség követelménye sérült. Úgy kell tekinteni, hogy a munkáltató lemondott a munkaviszony megszüntetés jogáról. Az eset és a felperes felmentése között több mint egy év telt el. Egyébiránt az alperes nem bizonyította kétséget kizáróan a felperes cselekedetének megjelölt időpontját sem. tanuló1 esetében nincs kétséget kizáróan bizonyított és alátámasztott adat az időpontra, tanuló..vel kapcsolatban pedig az időpontot jogellenes bizonyíték becsatolásával igazolták a levéltitok megsértésével.

[66] A sérelemdíj vonatkozásában előadta, hogy a bíróság a nevelőtestületi ülésről készült hangfelvételt jogellenes bizonyítékként értékelte, annak ellenére, hogy az objektív bizonyító erővel bír, és alátámasztja azt is, hogy pedagógus2. mindig elmondta az uszodai történeteket. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Pp. 269. §-át, a felperes a hangfelvételt nem az élethez és testi épséghez fűződő jog megsértésével vagy erre irányuló fenyegetéssel készítette el, vagyis felhasználható. E körben a BDT2009.2126. és a BJD2017.23. számú eseti döntésekre hivatkozott. A felperes az őt ért személyiségi jogok megsértését és az emberi méltóság megsértését kizárólag a hangfelvétellel tudta bizonyítani, tekintettel arra, hogy a megidézett tanúk vonatkozásában csak kolléganő nyilatkozott úgy, hogy elhangzott tőle az „ez már megalázó” kijelentés szemben a többi tanúval, akik az ott elhangzottakra és ott történetekre nem emlékeztek.

[67] Előadta, hogy azért is okszerűtlen a rendkívüli felmondás, mert más közalkalmazottak a jogviszonyból eredő súlyos kötelezettségszegésük vonatkozásában sem kaptak intézkedést.

[68] A perköltség vonatkozásában kérte a megállapított összeg mérséklését a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel, egyben kérte a Vht. 48. § (3) bekezdés szerinti felfüggesztést, ennek feltételei fenn nem állása esetén részletfizetési kérelmet terjesztett elő azzal, hogy vagyonnal, ingósággal és ingatlannal, saját tulajdonnal, nagy értékű festménnyel, műkinccsel nem rendelkezik.

[69] Előadta továbbá, hogy az alperes költségvetési szerv, mely rendelkezik különálló jogi osztállyal, nem volt indokolt az egyéni ügyvéd megbízása, különösen, hogy az ő esetében összeférhetetlenség is fennáll. Egyébiránt a perköltség vonatkozásában semmilyen okirati bizonyítékot, számlát nem csatolt, nem igazolta a munkaórák tényleges számát. A felperes korábban dolgozott ügyvédi iroda alkalmazásában, ezért rálátással bír arra vonatkozóan, hogy a megbízási díj összege az elvégzett tényleges munkaórák számával nem szokott megegyezni, illetve arra is, hogy az ellenkérelem vagy keresetlevél elkészítéséhez sablon kerül használatra.

[70] Egyben a felperes megfellebbezte a 22.Mpk.75.275/2021/3. számú végzést, mely kizárási kérelem elutasításáról rendelkezett és a 20.M.70.314/2021/48-I. számú végzést, mely a jegyzőkönyv kijavítás, kiegészítés elutasításáról rendelkezett, arra hivatkozással, hogy az eljáró bíró magatartása alapján a függetlenségbe és pártatlanságba vetett bizalom megkérdőjelezhető. A bíróság a tanúkkal is bizalmas viszonyt tanúsított és az ítélet [64] bekezdéséből is kikövetkeztethető az eljáró bíró elfogultsága. Továbbá általában is hivatkozott arra, hogy az elfogultság, a kizárási kérelmek elbírálása sok esetben formális és az eljáró bíró nyilatkozik a saját elfogultsága vonatkozásában, nyilvánvalóan nem fogja annak valós tényét elismerni. Egyben kifogásolta, hogy a határozat meghozatala előtt nem értesítik a peres feleket arról, hogy ki fogja bíróként elbírálni a kizárási kérelmet, amely sérti a törvényes bíróhoz való jogot.

[71] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helytálló ténybeli és jogi indokai alapján. Előadta, hogy a felperesi perviták okán a peranyag indokolatlan terjedelmesre dagadt és jelentősen túlterjeszkedett a konkrét jogvita keretein. A felperes tényállításai részben az ügy eldöntése szempontjából teljességgel irreleváns kérdésekre vonatkoznak, így pl. az, hogy kifogásolja, hogy a kinevezését és felmentését különböző személy írta alá. Ez nem valós, azokat ugyanaz a személy írta alá, egyébiránt a 2017-es kinevezést aláíró személy kiléte bármilyen kifogás valósága esetén sem jár a perben semmiféle jogkövetkezménnyel.

[72] Ezen túl a felperes igényeit kizárólagosan a saját tényállításaira alapította, ez utóbbiakra mint kétséget kizáró bizonyítékokra hivatkozik, illetve egyes bizonyítékoknak olyan tartalmat tulajdonít, amelyek azokkal semmiképpen nem rendelkeznek. Ezen túl a felperes a jogszabályi rendelkezéseket teljességgel és koncepciózusan félreértelmezi, ez érhető tetten például, amikor összegző nyilatkozat helyett összegző előkészítő iratról beszél.

[73] Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.070/2023/15. számú jogerős ítéletére, amely az írásbeli figyelmeztetés kapcsán jogerősen elutasította a felperes keresetét. Az ítélet kizárja jelen perben az írásbeli figyelmeztetés jogellenességének, az őszi szünetben történtek miatti hátrányos megkülönböztetésnek és joggal való visszaélésnek a vizsgálatát.

[74] A felperes az ítélet alaptörvényellenességét állítja. A valóság ezzel szemben az, hogy a felperes által hivatkozott alapvető jogok a jogrendszerben magánjogi személyiségi

jogokként nyerne konkrét, igényt keletkeztető tartalmat. Ezeket az elsőfokú bíróság megvizsgálta, az azokra alapított igényeket érdemben elutasította és ennek indokait megadta. A felperes úgy állít eljárási jogszabálysértéseket, hogy a felhozott kifogások egy része nem is alaki, hanem az ügy érdemére tartozó kérdés.

[75] Az, hogy az alperes nem döntött a munkajogi jogkövetkezményekről ésszerű időn belül, teljességgel alaptalan. A peranyagból egyértelműen kitűnik, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója 2021. február 8. napján szerzett tudomást a felperesi kötelezettségszegésekről és február 11-én hozta meg a felmentést. A Kjt. szerinti rendkívüli felmentés esetén nem jogszabályi előírás a közalkalmazott meghallgatása, ez pedig az adott körülmények között – a kiskorú tanulók testi épségének védelme és a rövid jogszabályi határidők miatt – nem is volt elvárható.

[76] A csatolt szülői nyilatkozat nem minősül jogellenes bizonyítéknak, a megelőző munkaügyi vizsgálat iratanyagának a része, a szülő a per alatt ismételtén kiadta azt, a tanulók védelme, mint közérdek egyébként is lehetővé teszi a felhasználását.

[77] A felperes maga is elismerte, hogy tanuló 4. osztályos tanulót megbillentette, aki egyensúlyát veszítve a vízbe esett. A tanuló vízbe lökését és annak körülményeit bizonyítják a következő okiratok: pedagógus2tól származó 2021. február 3-i feljegyzés, édesanya. szülőtől származó február 4-i bejelentés, majd az újabb nyilatkozata.

[78] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes arra, hogy a rábízott gyermekek felügyelete nem volt a munkaköri feladata. A felperes a 326/2013. (VIII. 30.) kormányrendelet 2020. szeptember 1-jei módosításából abszurd, hibás következtetéseket von le. Nem tiltotta a jogszabály 2020. szeptember 1-jét megelőzően, hogy a pedagógiai munkát segítő munkakörben dolgozók pedagógiai asszisztens gyerekekre felügyeljen, sőt, évtizedek óta folyamatosan ez volt a pedagógiai asszisztensek jellegadó feladata. A nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Nkt.) és a hivatkozott kormányrendelet soha nem tartalmazott a munkakörökhöz kapcsolódó feladatleírást. Ezek a feladatok nem is kifejezetten ezen jogszabályi rendelkezésekből vezethetők le. Ugyanakkor utalt az oktatási és kulturális miniszter ágazatába tartozó szakképesítések szakmai és vizsgakövetelményeiről szóló 20/2008. (VII. 29.) OKM rendeletre, az azt felváltó 25/2010. (V. 14.) OKM rendeletre, az emberi erőforrások minisztere ágazatába tartozó szakképesítések szakmai és vizsgakövetelményeiről szóló 37/2013. (V. 29.) EMMI rendeletre, melyek egyértelműen rögzítik, hogy a pedagógiai asszisztens fő feladata, hogy felügyelje a rábízott tanulókat, illetve vigyáz a tanulók testi épségére. Ugyanezt rögzíti a foglalkozások egységes osztályozási rendszeréről szóló 7/2010. (IV.23.) KSH közlemény is, amely szerint a pedagógiai asszisztensek nem tanulás jellegű feladatokkal segítik a tanárok, tanítók munkáját, nevelési, gondozási és felügyeleti munkát végeznek iskolákban és az iskoláskorúaknál fiatalabb gyermekek számára fenntartott intézményekben. Ennek megfelelően került kiadásra a felperes munkaköri leírása, amely nem vitatottan tartalmazza a tanulók felügyeletét. Ugyanez vonható le az Nkt.-nak az eset időpontjában hatályos 4. § (15) a) pontjának 42. § (1) bekezdésének, a Korm. rendelet 30. § (2) bekezdés b) pontjának logikai értelmezéséből.

Egyebekben jellemzőnek és rendkívül méltatlannak tartja a felperesnek e körben előadott érvelését, hiszen egy általános iskolában dolgozó személy számára munkakörétől függetlenül tilos egy gyermeket fizikailag bántalmazni, illetve vízbe lökni.

[79] Az egyenlő bánásmód megsértése és a véleménynyilvánítás körében ismételten hivatkozott az Fővárosi Ítéltábla jogerős döntésére, kiemelte, hogy a felperes még tényállítás szintjén sem jutott el odáig, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának, a tankerületi igazgatónak az általa hivatkozottakról való tudomásszerzését, ezzel kapcsolatos mögöttes szándékát megalapozza. A munkáltatói jogkör gyakorlója egyértelműen kizárólag a felperesnek a tanulókat érintő, őket veszélyeztető súlyos kötelezettségszegéseiről tudott, és kizárólag ez alapján hozta meg a perben vitatott munkáltatói intézkedést.

[80] A felperes személyiségi jogai nem sérültek. A felperes alapvetően a valóságnak megfelelő tényállításokat és az azokon alapuló véleményeket sérelmez. Egy iskolában a pedagógiai munkakörben foglalkoztatott személy vonatkozásában a munkavégzésével összefüggésbe hozható bármely esemény kivizsgálása szükségszerűen az e körben történtek rögzítését kívánja meg.

[81] A perköltség vonatkozásában előadta, hogy semmiféle összeférhetetlenség nem áll fenn. A pertárgyértékhez viszonyítva magas perköltséget elsősorban a felperesi pervitel okozta, a nagy számú irat, tárgyalási határnap jelentősen megnövelte az alperesi jogi képviselő munkaterhét. Kizárt, hogy az alperes jogi képviselője jelen perben iratmintákat használjon, egyedi tényállás alapján kellett tényállításokat, jogállításokat, jogi érveléseket megfogalmazni. A kikötött munkadíjat a csatolt megbízási szerződés tartalmazza. Az alperes a beadványok záró részében felszámító nyilatkozatot tett arra vonatkozóan, hogy hány munkaórát vett igénybe az adott beadvány elkészítése és ennek megfelelően csatolta a költségjegyzék nyomtatványt. Az ügy során nem merültek fel olyan körülmények, amelyek okot adtak volna annak a következtetésnek a levonására, hogy a díj nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[82] A felperes fellebbezése – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[83] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges, egyben elégséges bizonyítást lefolytatta, az alapján helyesen állapította meg a tényállást és a megfelelő jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásával érdemben is helytálló döntést hozott, melyet a másodfokú bíróság a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján – a jogi indokolás kiegészítésével – hagyott helyben.

Az azonnali hatályú felmondás jogszerűsége

[84] Tévesen és ellentmondásosan hivatkozott arra a felperes, hogy a tanulók nem voltak a felügyeletére bízva. A felperes munkaköri leírása teljesen egyértelműen tartalmazza, hogy a felperes pedagógiai asszisztens munkakörének célja a pedagógus nevelő-oktató munkájának segítése, függelmi kapcsolata a pedagógus, akinek munkáját segíti. Elsődleges feladatai között szerepel, hogy felügyeli a rábízott tanulókat, vigyáz a tanulók testi épségére. A munkaköri leírás nem ellentétes a perbeli időben alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekkel, mert a felperes nem önállóan, hanem tanárokkal együtt látta el a felügyeletet. Az, hogy a munkavállalók a felügyeleti feladatokat megosztották, racionális és életszerű.

[85] Önmagában abból, hogy 2020. szeptember 1-jén beiktatásra került a 326/2013. (VIII. 30.) Korm. rendelet 33/B.§ (2) bekezdése, mely előírja, hogy az általános iskolában a tizenhat óráig tartó délutáni foglalkozások közötti szünetek, valamint az étkezések időtartama alatt a tanulók felügyeletét nevelő-oktató munkát közvetlenül segítő munkakörben foglalkoztatott személy is elláthatja, nem jelenti azt, hogy ezt megelőző időben a felperes tanár kollégák munkáját segítve ne láthatott volna el gyerekek felügyeletére vonatkozó feladatokat. Ilyen jogszabályi tilalmat a felperes sem tudott megjelölni, az a hivatkozott jogszabálmódosításból sem következik. Az Nkt. 2. számú melléklete a pedagógiai asszisztentst a nevelő munkát segítő alkalmazottakat között szabályozza. Az Nkt. 4.§ 10. pontja az értelmező rendelkezések között meghatározza a gyermek, tanuló felügyeletét a nevelési-oktatási intézményben: e szerint az a gyermek, tanuló testi épségének megóvásáról és erkölcsi védelméről való gondoskodás, a nevelési-oktatási intézménybe történő belépéstől a nevelési-oktatási intézmény jogszerű elhagyásáig terjedő időben, továbbá a pedagógiai program részeként kötelező, a nevelési-oktatási intézményen kívül tartott foglalkozások, programok ideje alatt. Az Nkt. perbeli időben is hatályos 42. § (1) bekezdése „A pedagógust, a nevelő és oktató munkát közvetlenül segítő alkalmazottat, továbbá azt, aki közreműködik a gyermek, tanuló felügyeletének az ellátásában” szabályozásával is utal arra, hogy a felügyeleti kötelezettségek és az ezzel járó felelősség egyaránt terheli a felsorolt alkalmazottakat, legfeljebb ezek szintje lehet eltérő. Ugyanez a következtetés vonható le az Nkt. 46.§-ból is.

[86] A felperes úgy vitatta tanuló1 kapcsán a felügyeleti kötelezettségeit, hogy saját elmondása szerint is többször rászólt a tanulóra, hogy ne menjen a medencéhez (keresetlevél 6. oldal). A felperes 39. számú jegyzőkönyvben elismerte, hogy neki is figyelnie kell, de elmondta, hogy egyébként a jogszabály alapján semmi sem kérhető rajta számon, mert egyedül nem lehetett rábízni a gyerekek felügyeletét. A felperes ezen hivatkozása azonban a fent elmondottak szerint helytelen, a felperes felelős a tanulók felügyeletére vonatkozó munkaköri kötelezettségei elmulasztásáért.

[87] pedagógus2 tanú tanuló1 esetével kapcsolatban elmondta, hogy az úszóedző többször szólt a felperesnek, hogy figyeljen a tanulóra, de nem figyelte rá és berántották a medencébe utcai ruhában. Az úszóedző nagyon mérges lett, mondta, hogy 17 éve ilyen még nem történt,

hogy az ő uszodájukban berántsanak egy gyereket utcai ruhában. A tanú elmondta, hogy mikor rákérdezett a felperesnél, azt mondta, hogy látta, hogy be fogják rántani és olyan jó volt nézni onnan a kispadról mindezt. Mindez nemcsak a felperes kötelezettségszegését igazolja, de annak szándékos tudattartalmát is.

[88] A másik esettel kapcsolatban a perben nem annak volt elsődleges jelentősége, hogy a tanuló, akit a felperes belökött a medencébe, úszni egyáltalán nem tudott-e vagy valamilyen szintű úszástudással már rendelkezett. Az volt a lényeges, hogy a felperes a tanulót az uszodában belökte a medencébe, saját elmondása szerint szándékosan megbillentette. Az, hogy a felperes akaratlagos és szándékos mozdulata folytán került a gyerek a medencébe, a felperes saját nyilatkozata is alátámasztja: a felperes a keresetlevélben is rögzítette, hogy a magából kivetkőzött gyereket oly módon próbálta lenyugtatni, hogy „a tanulót megbillentette, aki egyensúlyát veszítve a vízbe esett” (keresetlevél 7. oldal). Minderre a medence szélén került sor, vagyis a felperesnek tisztában kellett lennie a megbillentés következményeivel. A felperes a perben és a fellebbezésében is végig arra hivatkozott és azt cáfolta, hogy tanuló tanuló nem tudott úszni. Ennek azonban nem volt különösebb jelentősége, egy nem megfelelően úszó gyermekre ugyanolyan veszélyes lehet a hirtelen vízbe esés, mint egy úszni egyáltalán nem tudóra, s a testi épség veszélyeztetése mellett pedagógiaiilag is helytelen intézkedés. Miként azt a szülői levél is tartalmazta, azt a gyermek és törvényes képviselője is megalázonak érezte. Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy a magatartás semmilyen körülmények között nem megengedett és a vízbe lökött gyermek úszni tudásának mértékétől független kérdés, hogy a felpere súlyos kötelezettségszegést követett el. Helytállóan hivatkozott az alperes arra is, hogy a kötelezettségszegés súlyát nem csökkenti az a körülmény, hogy a szülők vagy a kollégák nem kezdeményeztek eljárást a felperessel szemben.

[89] pedagógus2 tanúvallomásában ezzel összefüggésben elmondta, hogy a tanuló az 1. csoportban úszott, mindig kettes osztályzatokat kapott, nem tudott jól úszni, tanuló3nal nem merték betenni a fejüket a vízbe, kicsit víziszonyosak voltak. A gyerekektől hallotta, hogy felperes bácsi belökte tanuló...t a vízbe [...] A felbolydulás érezhető volt, valamint olyan hangokat lehetett hallani, hogy „szép repülés, most megkapta”. tanuló... nagyon rosszul élte meg az esetet. Az úszóedző is azt mondta a tanúnak, hogy felperes belépett a záróvonalukon és belökte a gyereket a vízbe.

[90] A felperes alaptalanul támadta a bizonyítékok mérlegelését is. A felperes saját nyilatkozata, a szülői levél, és pedagógus2 tanúvallomása alátámasztja az eset megtörténtét akkor is, ha a pedagógus tudomásszerzése csak közvetett, az a tanulóktól és az uszodai dolgozóktól származik. Ugyanezen bizonyítékok igazolják az eset időpontját is, melynek megdöntésére a messenger üzenetváltás és az abban szereplő „szerintem” időpont nem alkalmas. Mindezek alapján bizonyított, hogy a felperes 2020. március 10-én tanuló tanuló belökte az uszoda vizébe.

[91] Megalapozatlanul hivatkozott a felperes fellebbezésében a szülői nyilatkozat, mint jogellenes bizonyíték felhasználására. A Pp. 269.§ felsorolja a jogsértő bizonyítási

eszközöket. Nem merült fel olyan adat, ami azt igazolná, hogy az alperes levéltitkot sértett meg. A körülményekből éppen ellentétes következtetés vonható le: a később becsatolt szülői nyilatkozat tartalmazza a korábbi levél keletkezésének körülményeit, melyet ig.helyettes igazgató-helyettes tanúvallomása is alátámasztott. A nyilatkozatban szerepel, hogy a korábbi iratot az eset kivizsgálásához állította ki a szülő. Az új okirat teljes bizonyító erejű magánokiratként került becsatolásra és nem tekinthető jogsértő bizonyítási eszköznek, a nyilatkozatból és ig.helyettes tanúvallomásából, továbbá az alperes per során tett nyilatkozatából egyértelműen kiderül, hogy a felperes felelősségrevonása érdekében született.

[92] Ezzel szemben a messenger üzenetváltások kötetlen beszélgetés során születtek a felperes kezdeményezésére. Önmagában pedagógus3. messenger üzenete, melyet a felperes irányított kérdésére, mely szerint „november, december?”-ben történt-e az eset, megjelölte, hogy szerinte decemberben történt, nem cáfolja az egyéb bizonyítékokkal alátámasztott időpontot. pedagógus3. korábbi messenger üzenetében elmondta, már nem emlékszik a hivatkozott ügyre.

[93] Önmagában annak sem volt jelentősége, hogy a tanuló testi épsége nem szenvedett csorbát, mert a felperes magatartása egyértelműen elítélendő volt.

[94] Az azonnali hatályú felmondás mindkét indoka olyan, ami a felperes szándékos magatartására tekintettel külön-külön is teljesíti az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt feltételeket.

[95] A szubjektív határidő megtartását is bizonyította az alperes. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a munkáltatói jogkör gyakorló tankerületi igazgató tudomásszerzése a releváns időpont, melynek valóságát a felperes nem cáfolta. Ezen túl azonban az sem bizonyított, hogy az intézményvezető korábban tudott volna az esetről és a kivizsgálást elmulasztotta volna. pedagógus2 tanúvallomásában elmondta, hogy korábban az uszodai esetet nem jelezte az intézményvezetőnek. igazgató Márta tanúvallomásában megerősítette, hogy pedagógus2 leveléből értesült az esetekről, majd a félévi jegyzőkönyv mellé csatolta a levelet és megküldte a tankerületnek. A tanú továbbá megerősítette, hogy ig.helyettes igazgató-helyettest kérte meg, hogy vizsgálja ki az esetet, aki megkereste a szülőt és a szülő nyilatkozott. ig.helyettes igazgató-helyettes tanúvallomásában alátámasztotta az intézményvezető tanúvallomásában foglaltakat a vonatkozásban, hogy 2021. februárjában Raffer pedagógus2. jelezte, hogy a felperes belökte tanulót. a vízbe. Ez nem került kivizsgálásra, Covid helyzet volt és az igazgatónő sem tudott az esetről. Felhívta a szülőt, hogy szóban mesélje el, mi történt, majd megkérte, hogy ezt e-mailben is rögzítse melyet el is küldött neki. Ezt követően kérte, hogy írásban is írja ezt le. Mindezek azt igazolják, hogy még az intézményvezető sem tudott korábban az esetről.

[96] A felperes az okszerűség és az egyenlő bánásmód körében is hivatkozott arra, hogy más pedagógusokat súlyosabb kötelezettségszegés ellenére sem mentettek fel, illetőleg nem

szankcionálták. Az okszerűség megvalósulását azonnali hatályú felmondásnál a kógens jogszabályi feltételeknek való megfelelés biztosítja, mely a konkrét esetben megvalósult: a felperes munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét, a gyerekekre vonatkozó felügyeleti kötelezettségét szándékosan és jelentős mértékben megszegte, amikor a medence szélén álldogáló, magából kikelt gyereket meglökte és ezzel a gyermek az uszoda vizébe esett. Ugyancsak ilyennek minősül, hogy bár látta és volt rá lehetősége, nem akadályozta meg, hogy a felmentett tanulót társai az uszoda vizébe berántsák. A bírói gyakorlat szerint továbbá nem vizsgálható az egyenlő bánásmód megsértése és a joggal való visszaélés tilalma a valós felmondási ok okszerűsége körében (BH2022. 303.). Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra is, hogy a felperes szándékos magatartása megkülönbözteti az ügyét más pedagógusok felügyeleti ideje alatt bekövetkezett tanulói sérülésektől.

[97] Az egyenlő bánásmód körében a felperes nem tudott valószínűsíteni védett tulajdonságot, illetőleg az alperes bizonyította, hogy a védett tulajdonság és az intézkedés között nem volt ok-okozati összefüggés. A felperes perben állított véleménynyilvánítása nem tekinthető védett tulajdonságnak, az nem felel meg az Ebktv. 8.§ (1) bekezdés j) pontja szerinti „politikai vagy más véleménynek”. Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy „közömbös és lényegtelen az, hogy a sérelmet szenvedett fél miben és mely körben tett véleménynyilvánítást”. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére és a joggal való visszaélésre való egyidejű hivatkozás esetén elsődlegesen azt lehet vizsgálni, hogy a hátrányokozás összefüggésben áll-e valamely, az Ebktv-ben felsorolt védett tulajdonsággal. A joggal való visszaélés akkor vizsgálendő, amennyiben ilyen védett tulajdonság nem állapítható meg. A joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 4. pontja szerint a joggal való visszaélés fogalmi körébe tartozik, ha a megjelölt hátrány a munkajogviszony hierarchikus jellegéből fakad. Amennyiben a hátrányokozás véleménynyilvánítás elfojtására irányul, és ez a vélemény nem az Ebktv. 8. § j) pontjában védett politikai vagy más, egy rendszerszintű, régebb óta fennálló, és általában a tulajdonság lényegiségére felállított tesztnek megfelelő eszmerendszer megnyilvánulására vonatkozik, hanem egy adott ügyben, például egy konkrét munkahelyi, szakmai kérdés megítélésében merül fel nézetkülönbség, akkor a joggal való visszaélés megállapításának lehet helye. A felperes által a perben kifejtett vélemények, mind az őszi szünetben való iskolai foglalkoztatása más munkakörben, mind munkatárs elbocsátásával kapcsolatos véleménye, nem minősültek védett tulajdonságnak. A felperes részmunkaidős munkaviszonya és a megszüntető intézkedés között ok-okozati összefüggés hiányát az alperes bizonyította, igazolta, hogy az intézkedés valós oka a felperes minősített kötelezettségzegése volt.

[98] Joggal való visszaélés sem volt megállapítható, az elsőfokú bíróság helyes ténymegállapítása szerint a felperes a vélemény közlését sem tudta igazolni. Az elsőfokú bíróság a 27. számú tárgyalási jegyzőkönyvben tájékoztatta a felperest, hogy neki kell bizonyítania, hogy munkatárssal összefüggésben egyáltalán véleményt nyilvánított és erről az alperesnek tudomása volt, ezzel okozati összefüggésben került megkülönböztetésre. A felperes a rá háruló bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget: helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy már önmagában a felperes nyilatkozata is homályos és ellentmondásos volt e körben, amikor elmondta, hogy ő azt a véleményt nyilvánította munkatárssal

kapcsolatban, hogy azt, amivel vádolják, nem követte el, de fogalma sincs, hogy ki volt ott és ki hallotta ezt a nyilatkozatát. Az intézményvezető tanúvallomásában úgy nyilatkozott, nem emlékszik semmilyen véleménynyilvánításra a felperes részéről munkatárs vonatkozásában. munkatárs tanúvallomásában ugyancsak úgy nyilatkozott, hogy közvetlen tudomása nincs a felperes véleménynyilvánításáról. A felperes által erre a tényre indítványozott pedagógus Noémi sem emlékezett arra, hogy a felperes munkatárssal kapcsolatos véleményét a vezetőség felé jelezte volna. tanú3., tanú4 tanúk ugyancsak nem tudtak a felperes munkatárssal kapcsolatos véleménynyilvánításról nyilatkozni.

[99] A hatályos magyar jogszabályok nem írják elő a felmondást megelőzően a munkavállaló kötelező meghallgatását és védekezési jog biztosítását. A felperes által hivatkozott ILO 158. számú egyezményt a munkaviszony megszüntetéséről Magyarország nem ratifikálta, annak 7. cikke egyébiránt felmentést ad a kötelezettség alól, ha a munkáltatótól indokoltan nem várható el ilyen lehetőség biztosítása. A korábbi Mt. 89.§ (5) bekezdése tartalmazott erre vonatkozó előírást, meghatározva, hogy a munkavállaló munkavégzésére vagy magatartására hivatkozással történő munkáltatói felmondás előtt lehetőséget kell adni a vele szemben felhozott kifogások elleni védekezésre, kivéve, ha az eset összes körülményeiből következően ez a munkáltatótól nem várható el. Ezen szabály bírói gyakorlata is az volt, hogy önmagában a munkavállaló meghallgatásának elmulasztása nem jár a felmondás jogellenességével. A másodfokú bíróság szerint tehát ilyen jogszabályi előírás nincs, a tisztességes eljáráshoz való jog pedig nem sérült, mert a felperes az intézkedéssel szemben bírósághoz fordulhatott, és a peres eljárásban érveit és indokait, védekezését előadhatta, melyet a bíróság érdemben vizsgált.

[100] Az alperes is utalt a peres felek között folyamatban volt perre, melyben a Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.070/2023/15. számú határozatával a per főtárgya tekintetében helybenhagyta a Fővárosi Törvényszék 3.M.71.672/2020/75. sorszámú ítéletét. A határozat indokolása szerint a felperes munkahely elhagyása miatt az alperes jogszerűen élt írásbeli figyelmeztetéssel, az ellenőrzési jog kapcsán pedig joggal való visszaélés nem volt megállapítható.

[101] Jelen eljárásban a felperes által előadott körülmények kapcsán joggal való visszaélés nem volt bizonyított, és az egyenlő bánásmód megsértése sem volt megállapítható. A peres felek között a szabadsággal kapcsolatosan vita alakult ki, ezzel összefüggésben került elrendelésre az őszi munkavégzés is, melyet a felperes megtagadott, ezzel kapcsolatban végül hátrány nem érte, a munkabérét megkapta.

Személyiségi jogi sérelem

[102] Ugyancsak megalapozatlanul sérelmezte a felperes személyiségi jogi sérelemként, hogy a nevelőtestületi ülésen a felmerülő problémákat a kollégák előtt közölték vele.

[103] A Ptk. 2:45. § (1), (2) bekezdése szerint a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlan bántó véleménynyilvánítás. A jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényről állít vagy híresztel vagy valószínűsíthetően hamis színben tüntet fel.

[104] Az alperes becsatolta a 2021. február 2-i a félévi tantestületi értekezlet jegyzőkönyvét. A nevelőtestületi ülés jegyzőkönyvéből megállapítható, hogy a felperes előadta panaszát, hogy az intézményvezető nem teljes állásban foglalkoztatja és ezt azzal indokolta, hogy nem volt megelégedve a munkájával. Erre reflektált a többi kollégája és elmondták, hogy véleményük szerint a felperes nem megfelelő magatartást és munkavégzést tanúsít. A felperes kezdeményezésére került tehát szóba a munkavégzése az értekezlethez szükséges körben, ő maga hozta fel a munkavégzésével kapcsolatos kifogásokat. Az, hogy ezt követően az intézményvezető és a kollégák véleményt nyilvánítottak a felperes munkavégzéséről, nem jogellenes és személyiségi jogot sértő magatartás. Egyébiránt a munkavégzéshez szükséges együttműködési kötelezettség körébe is tartozik a problémák megbeszélése az ahhoz szükséges körben. A felperes által kifogásolt megnyilvánulások munkavállalói véleménynek voltak, melyeket a véleménynyilvánítás szabadsága véd, a megengedhetőség korlátait pedig nem lépték túl, azok nem voltak indokolatlanul sértőek, bántóak, megalázóak. Az, hogy a tanúk, illetve kolléganő kellemetlennek találta a szituációt, nem igazol személyiségi jogi sérelmet. A személyiségi jogi sérelem szintjét el nem érő szubjektív sérelemérzet nem szolgálhat sérelemdíj alapjául. Egyébiránt a felperes a párbeszédben maga is véleményt nyilvánított a többi munkavállaló munkavégzésével kapcsolatban.

[105] A felperes által hivatkozott személyiségi jogsértések nem valósultak meg, becsületsértő megnyilvánulások nem hangzottak el a nevelőtestületi ülésen. A hivatkozott levél és az azonnali hatályú felmondás valós tényről tartalmazott, egyébiránt azonban az azonnali hatályú felmondás címzettje kizárólag a felperes volt, a levél pedig egy vizsgálat részét képezte. A megnyilatkozásukat a maguk összességében kell értékelni az alkotmánybírói és a bírói gyakorlat alapján (PK.12. számú állásfoglalás). Önmagában az, hogy a gyermek úszni tudott-e vagy sem, különösebb jelentőséggel nem bír, mert a megnyilvánulás lényegi tartalma az volt, hogy a felperes a tanulót a vízbe lökte, mely valós tényállítás.

[106] A teljes munkaidős foglalkoztatással kapcsolatban a felettes a felperest arról tájékoztatta, hogy azért nem került teljes munkaidőben foglalkoztatásra, mert nem volt megelégedve a munkájával, illetőleg a diplomák számára is utalt. Ez nem volt egyenlő bánásmódot sértő megnyilvánulás. A felperes végzettsége nem minősül védett tulajdonságnak. Az alperes becsatolta, hogy tanú5. pedagógus és családsegítő munkatárs szakképzettséggel rendelkezik, ezt figyelembe vették annak eldöntésénél, hogy pedagógus asszisztens a pedagógiai asszisztens munkakörben teljes munkaidőben foglalkoztatták. Így az egyenlő bánásmód megsértése sem a határozatlan idejű kinevezés elmaradásával kapcsolatban, sem a korábban megfogalmazott körben nem volt megállapítható.

[107] A felperes az egészséghez és testi épséghez való jog megsértése kapcsán pusztá feltételezéseket közöl mind a tényállás, mind a konkrét jogsérelem tekintetében. Egyébiránt az általa becsatolt okirat azt tanúsítja, hogy az intézményvezető tájékoztatta a kollégák koronavírus megbetegedésével kapcsolatosan a munkatársakat. Feltételezésre alapítottan személyiségi jogi sérelem nem állapítható meg. A felperes nem igazolta, hogy testi épséghez és egészséghez való joga sérült volna a tájékoztatás elmaradásával, feltéve, ha volt egyáltalán ilyen eset.

[108] A felperes által előadott körülmények kapcsán joggal való visszaélés nem volt bizonyított, és az egyenlő bánásmód megsértése sem volt megállapítható. A peres felek között a szabadsággal kapcsolatosan vita alakult ki, ezzel összefüggésben került elrendelésre az őszi munkavégzés is.

Az alperes utólag úgy tekintette, mintha a felperes dolgozott volna és az adott időszakra kifizette a bért. Önmagában a szubjektív sérelemérzet nem egyenlő a személyiségi jogi sérelemmel.

[109] Az emberi méltóság megsértése szubszidiárus, a hivatkozott konkrét jogsérelmet a felperes nem igazolta. Nem bizonyított a felperes testi és lelki integritásának, autonómájának, önrendelkezésének alperes általi megsértése.

Eljárási kifogások

[110] Megalapozatlanul sérelmezte a felperes a fellebbezésében a bizonyítási eljárással összefüggésben a nevelőtestületi ülés leiratának megküldését az alperes részére. Az elsőfokú bíróság a 4. számú végzéssel küldte meg a leiratot az alperesnek és az alperes az ezt követő 6. számú ellenkérelmében észrevételezte, hogy a bizonyíték jogsértő módon keletkezett, annak elkészítése és felhasználása személyiségi jogokat sért és kérte a hangfelvétel bizonyítékként történő felhasználásának mellőzését. Az elsőfokú bíróság ezen döntése megfelelt a jogszabályi rendelkezéseknek, a felperes által hivatkozott bírósági gyakorlat és jogirodalmi álláspontok az új Pp. hatálybalépése előttiek, ezért azok a perben nem vehetők figyelembe.

[111] A hatályos Pp. a régi Pp.-vel szemben egyértelműen szabályozza a jogsértő bizonyítási eszköz felhasználásának tilalmát, mint főszabályt és a kivételes felhasználás eseteit. Meghatározza a Pp. 269.§-a, hogy mi minősül jogsértő és a perben fel nem használható bizonyítási eszköznek. Egyértelműen ilyennek számít, amelyet jogsértő módon szereztek meg, vagy amelynek a bíróság előterjesztése személyiségi jogot sértene. Miután a hangfelvételt a felperes a nevelőtestületi tagok tudomása nélkül készítette és ők nem járultak hozzá a felhasználáshoz sem, ezért a Pp. 269. § (1) bekezdésben foglalt feltételek megvalósultak. A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy a jogsértő bizonyítási eszköz kivételes figyelembevételének körülményei nem álltak fenn, tekintettel arra, hogy rendelkezésre állt a

tantestületi ülésről készült hivatalos jegyzőkönyv, mely becsatolásra is került és tanúkkal is bizonyíthatóak voltak az ott elhangzottak. Sem az okirat, sem a tanúvallomások nem igazolták a felperes tényállításait. Az, hogy a bizonyítás eredménye nem a felperes állításait támasztotta alá, önmagában nem teszi felhasználhatóvá a jogellenesen beszerzett bizonyítékot. A Pp. 269.§ (4) bekezdése szerint a jogsértő bizonyíték tényállás felderítésére gyakorolt hatása csupán egy, a jogsértő bizonyítási eszköz figyelembevételénél mérlegelendő tényezők között. A jogellenes bizonyíték felhasználásának nem megfelelő indoka az, hogy a perben rendelkezésre álló többfajta bizonyítékok nem igazolták a felperes állításait.

[112] A felperes a szülő által küldött levéllel kapcsolatban annak bizonyító erejét vonta kétségbe, illetőleg kérte az eredeti e-mail becsatolására kötelezést, de annak okát pertaktikai szempontból nem kívánta elárulni (15/2. sz. beadvány). Így azonban a bizonyítási indítvány nem volt teljesíthető. A felperes a szülő levelét arra tekintettel kérte kirekeszteni a bizonyítékok sorából, hogy arra a felmentésben nem hivatkozott az alperes, a levél nem képezte a rendkívüli felmentés részét (59. számú beadvány), ezért feltételezhető és élve a „gyanúperrel”, a levél csakis ezután keletkezhetett. A felperes ezen érvelése nem helytálló, a peres eljárásban a rendkívüli felmentésben nem hivatkozott bizonyítékok is becsatolhatók, a munkáltató egyébiránt a rendkívüli felmentésben nem köteles megjelölni bizonyítékait. A felperes a február 4-i levél eredeti példányának beszerzését arra tekintettel is kérte, hogy ez nem létezhetett az akkori időpontban. A szülő ezt követően teljes bizonyító erejű magánokiratban megismételte a nyilatkozatát, és abban igazolta a korábbi levél keletkezésének idejét és körülményeit is. Így a korábbi e-mailnek a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége, az erre vonatkozó bizonyítás elrendelése szükségtelen volt.

[113] pedagógus3al történt messenger üzenetváltásának semmilyen jelentősége nem volt, az más kontextusban, egy kötetlen beszélgetés során hangzott el és mindösszesen feltételezéseket tartalmaz. A beszélgetésből mindazonáltal egyértelműen kiderült, hogy az nem bírósági felhasználásra készült. Ezen kívül a felperes maga is úgy nyilatkozott a 27. számú tárgyalási jegyzőkönyvben, hogy nem rendelkezik pedagógus3tól hozzájárulással engedéllyel, hogy becsatolja a közöttük folyt levelezést.

[114] A szembesítés elmaradásának nincs perbeli jelentősége, pedagógus2 elmondta, hogy az esetről maga nem volt jelen, de a közvetett tudomásszerzés módjára és idejére részletes nyilatkozatot tett, melyet az elsőfokú bíróság helyesen, az egyéb bizonyítékokkal összevetve, fogadott el ítélezése alapjául.

[115] A felperes a 67. számú tárgyalási jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy további tanút a maga részéről nem indítványoz, csak a hanganyag és a leirat bizonyítékként való értékelésére vonatkozó bizonyítási indítványát tartotta fenn. Minden további bizonyítás szükségtelen volt, a hangfelvétel pedig jogsértő bizonyítékként nem volt értékelhető.

[116] Az elsőfokú bíróság a 67. számú tárgyalási jegyzőkönyvben a jegyzőkönyv kézbesítésétől számított 15 napon belül összegző irat előterjesztésére hívta fel a feleket, erre tekintettel terjesztette elő az alperes jogszerűen beadványát, egyébiránt a felperes is előterjesztett iratot. Ebben elsőként hivatkozott arra, hogy a kinevezést és a rendkívüli felmentést nem ugyanaz a személy jegyezte és látta el kézjegyével. Az elsőfokú bíróság a 27. számú tárgyalási jegyzőkönyvben 2021. november 29-én zárta le a perfelvételi szakaszt, így ezen jog- és tényállítás elkésett volt. A bíróságnak csak a nyilvánvaló semmisséget kell munkaügyi perekben hivatalból észlelnie, erre utaló adatok hiányában azonban ilyen kötelezettsége nincs. Egyébiránt a felperes nem vitatta, hogy a perben támadott munkáltatói intézkedés az arra jogosult munkáltatói jogkör gyakorlójától származott, így előadása irreleváns is.

[117] Az elsőfokú bíróság elfogultágát panaszoló kizárás iránti kérelmet a Fővárosi Törvényszék elutasította, az elsőfokú bíróság a peres eljárás során részletes bizonyítást folytatott le, többször és nagy terjedelemben biztosította a felperes számára a megnyilatkozás, észrevétel lehetőségeit, a bizonyítékokat helyesen és okszerűen értékelte, a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét alaptalanul panaszolta a felperes. A másodfokú bíróság a kizárási kérelem elintézése körében nem talált jogellenességet és ilyet a felperes sem jelölt meg, ezért azt a Pp. 17.§ (4) bekezdése alapján alaptalanul panaszolta.

[118] A másodfokú bíróság az 1.Mpkf.35.104/2023/2. számú határozatában az elsőfokú bíróság 20.M.71.314/2021/48-I. számú, a felperes jegyzőkönyv kijavítására és kiegészítésére irányuló kérelmét elutasító végzéssel szembeni fellebbezést visszautasította.

[119] A felperesnek a másodfokú eljárásban előterjesztett új jog- és tényállításai (így pl. hogy a tanú kigúnyolta), a Pp. 373.§ szerint meg nem engedettek voltak, ezért azokat a másodfokú bíróság elutasította.

Perköltség

[120] Megalapozatlan a felperes fellebbezése a perköltség tekintetében is. Az alperes a perköltségre vonatkozó megbízási szerződést becsatolta, költségeit folyamatosan felszámította. A pertartam mintegy két év volt, az elsőfokú bíróság sok és időigényes tárgyalást tartott, a felek számos beadványt terjesztettek elő, a felperes beadványai kifejezetten nagy terjedelműek voltak, és a felperes jogállításai és tényállításai is terjedelmes bizonyítást igényeltek. A perben tartott tárgyalások száma, azok időtartama, a felperes és az alperes által benyújtott beadványok száma, minősége és terjedelme alapján a másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a mérséklést, mert a felszámított összeg arányban állt a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, így az megfelelt a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdésének.

[121] A felperes az elsőfokú eljárásban a teljesítési határidő tekintetében nem tett konkrét nyilatkozatot, így fellebbezésében előterjesztett részletfizetési kérelme az elsőfokú perköltség tekintetében megalapozatlan, az új tény- és jogállításnak minősül. A felperesnek módjában áll a Pp. 344. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságtól kérni a részletfizetést.

[122] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Záró rész

[123] A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek összege az alperes költségfelszámításán és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-án alapul.

[124] A másodfokú perköltség tekintetében a felperes által benyújtott, okiratokkal igazolt jövedelmi és vagyoni adatok alapján a másodfokú bíróság részletfizetést engedélyezett a Pp. 344.§ (2) bekezdése alapján a felek méltányos érdekeinek mérlegelésével. Figyelembe vette a felperes egzisztenciális viszonyait, de az alperes teljesítéshez fűződő érdekét is.

[125] A felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 95 .§ (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli. A fellebbezési illeték összege az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdésén alapul.

[126] Az ítélet elleni fellebbezést a Pp. 365. § (2) bekezdése kizárja.

Budapest, 2023. október 10.

dr. Vajas Sándor s.k.
dr. Kovács Edit s.k.
a tanács elnöke
bíró

dr. Kulicity Mária s.k.

előadó bíró